

Arrest

nr. 269 157 van 28 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 22 juli 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 december 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 december 2021.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing "niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)" genomen door de commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

2. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 5 april 2013 in Bulgarije internationale bescherming heeft verkregen. Verzoeker betwist dit niet.

3. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat hij een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij geen valabele argumenten aanvoert die de gedane vaststellingen van de commissaris-generaal ontkrachten of weerleggen.

In het licht van het EU-acquis, het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals van het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, geldt een weerlegbaar vermoeden dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat verzoeker, die een beschermingsstatus geniet in Bulgarije, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat verzoeker er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de beschermingsstatus van verzoeker een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van verzoeker er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend; en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

Landeninformatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch zulk een informatie an sich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in een lidstaat internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het komt aan de verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Deze redenering wordt bevestigd door het Europees Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17. Het Hof oordeelt dat de verzoeker zelf in concreto dient aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Bulgarije, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene

landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

Zo beperkt verzoeker zich verder tot het verwijzen naar de nota's van het persoonlijk onderhoud, maar verliest hij uit het oog dat de motieven in de bestreden beslissing een antwoord vormen op verzoekers antwoorden in het persoonlijk onderhoud. Door het louter verwijzen naar het persoonlijk onderhoud gaat verzoeker niet in op de motieven in de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt nog dat hij opnieuw in een "catch 22" dreigt te belanden, nu je een domicilieadres nodig hebt om verblijfsdocumenten te verkrijgen, maar kan je zonder documenten geen huurcontract afsluiten en aldus geen domicilieadres bekomen. Hij stelt dat je als asielzoeker je eigen asielcentrum niet eens kan opgeven om documenten te bekomen.

De Raad stelt vast dat verzoeker, zoals supra reeds aangehaald, niet ingaat op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt aangehaald dat verzoeker zich beperkt tot algemene verwijzingen betreffende onder meer huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, maar haalt hij geen persoonlijk ervaringen aan. Verder wordt nog aangehaald dat verzoeker in 2013 Bulgarije heeft verlaten voor de toekenning van zijn status, en heeft hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije enkel werk gezocht en gevonden om zo na twee maanden het land opnieuw te verlaten. Ook hier gaat verzoeker niet op in. Verzoeker verwijst aldus opnieuw naar algemene beweringen dat het onmogelijk zou zijn om verblijfsdocumenten te bekomen, zonder dit met enig begin van bewijs aan te tonen. Waar hij nog verwijst naar de situatie als asielzoeker, stelt de Raad dat verzoeker bovendien internationale bescherming geniet in Bulgarije, wat hij niet betwist, waardoor hij zich in een andere situatie, plaats en context bevindt.

5. Gelet op het voorgaande lijkt verzoeker geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Bulgarije."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep

gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op voormelde beschikking, voert de verzoekende partij aan dat zij dakloos was en geen werk kon vinden zodat zij in een mensonterende situatie was terechtgekomen. Zij wijst op haar psychologische problemen en zij meent dat zij bijzonder kwetsbaar is en geen effectieve bescherming kan krijgen in Bulgarije. De verzoekende partij krijgt ter terechtzitting een week de tijd om aan te tonen dat zij in België medische bijstand krijgt.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting aanhaalt dat zij dakloos was en geen werk kon vinden zodat zij in een mensonterende situatie terecht kwam, wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooreerst op volgende motieven van de bestreden beslissing:

“Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan. Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Bulgarije, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met bepaalde moeilijke situaties, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Bijgevolg is deze situatie niet meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Wat uw situatie als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije betreft, wordt opgemerkt dat u zich beperkt tot een algemene verwijzing naar bepaalde moeilijkheden waarmee begunstigten van internationale bescherming in Bulgarije geconfronteerd kunnen worden op het vlak van bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, tewerkstelling of integratie, maar haalt géén persoonlijke ervaringen aan om dit te concretiseren (CGVS, p. 6-7). Gelet op de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid volstaat dit géénszins om het vermoeden met betrekking tot de eerbiediging van uw grondrechten en aanwezigheid van een effectieve en gelijkwaardige bescherming in Bulgarije te weerleggen. De vaststelling dat u in 2013 Bulgarije verlaten hebt voor de toekenning van uw status en het feit dat u bij terugkeer in 2016 opnieuw niet de intentie had om in Bulgarije uw leven op te bouwen getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Bulgarije en er uw rechten te doen gelden. U verklaart immers dat u nadat u door Duitsland naar Bulgarije werd uitgezet onmiddellijk besliste dat u naar Turkije zou terugkeren. U ging uw verblijfsdocumenten in Bulgarije nooit afhalen en zocht enkel naar werk zodat u uw reis naar Turkije kon betalen. Verder hebt u in Bulgarije geen problemen gehad (CGVS, p. 7-8). U werkte er twee maanden in 2016 en verliet het land. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat uw grondrechten in Bulgarije niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen.”

Tevens herneemt de Raad volgende gronden uit voormelde beschikking:

“De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat met name de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd, getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Bulgarije, meer bepaald op vlak van toegang tot de arbeidsmarkt, huisvesting, sociale voorzieningen, integratievoorzieningen en gezondheidszorg, blijft verzoeker in gebreke om aan te tonen dat hij, wat betreft zijn persoonlijke situatie, mishandelingen heeft ondergaan of riskeert te ondergaan omwille van zijn hoedanigheid als internationaal beschermd en dat de tekortkomingen in Bulgarije, waar hij internationale bescherming geniet, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De Raad herinnert eraan dat de loutere verwijzing naar algemene

landenrapporten niet volstaat om vast te stellen dat elke vluchteling die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt.

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat in voorliggend geval, na individueel en inhoudelijk onderzoek van het geheel van de elementen die voorliggen, kan worden vastgesteld dat verzoeker persoonlijk niet concreet aannemelijk heeft gemaakt dat de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd ontoereikend zou zijn, noch dat verzoeker een gegronde vrees in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan doen gelden ten overstaan van Bulgarije. Verzoeker slaagt er niet in een ander licht te werpen op de vaststellingen in de bestreden beslissing, nu hij niet verder komt dan het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het verwijzen naar algemene informatie, zonder een concreet verweer te ontwikkelen tegen de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing.

(...)

De Raad stelt vast dat verzoeker, zoals supra reeds aangehaald, niet ingaat op de motieven in de bestreden beslissing. Zo wordt aangehaald dat verzoeker zich beperkt tot algemene verwijzingen betreffende onder meer huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg, maar haalt hij geen persoonlijk ervaringen aan. Verder wordt nog aangehaald dat verzoeker in 2013 Bulgarije heeft verlaten voor de toekenning van zijn status, en heeft hij bij zijn terugkeer naar Bulgarije enkel werk gezocht en gevonden om zo na twee maanden het land opnieuw te verlaten. Ook hier gaat verzoeker niet op in. Verzoeker verwijst aldus opnieuw naar algemene beweringen dat het onmogelijk zou zijn om verblijfsdocumenten te bekomen, zonder dit met enig begin van bewijs aan te tonen. Waar hij nog verwijst naar de situatie als asielzoeker, stelt de Raad dat verzoeker bovendien internationale bescherming geniet in Bulgarije, wat hij niet betwist, waardoor hij zich in een andere situatie, plaats en context bevindt."

Door ter terechtzitting op algemene wijze aan te voeren dat zij dakloos was en geen werk kon vinden zodat zij in een mensonterende situatie was terechtgekomen, gaat de verzoekende partij vooreerst voorbij aan de concrete vaststellingen hierover in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking. Uit de gronden van voormelde beschikking met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat een afdoende onderzoek werd gevoerd naar de door de verzoekende partij bijgebrachte elementen waarbij rekening werd gehouden met haar persoonlijke situatie en houding. De verzoekende partij beperkt zich ter terechtzitting op haar beurt echter slechts tot een algemeen betoog dat zij bovendien niet in verband brengt met de gronden van voormelde beschikking. Hierbij benadrukt de Raad dat door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt vastgesteld: "De vaststelling dat u in 2013 Bulgarije verlaten hebt voor de toekenning van uw status en het feit dat u bij terugkeer in 2016 opnieuw niet de intentie had om in Bulgarije uw leven op te bouwen getuigt niet van een oprechte intentie om een duurzaam bestaan uit te bouwen in Bulgarije en er uw rechten te doen gelden. U verklaart immers dat u nadat u door Duitsland naar Bulgarije werd uitgezet onmiddellijk besliste dat u naar Turkije zou terugkeren. U ging uw verblijfsdocumenten in Bulgarije nooit afhalen en zocht enkel naar werk zodat u uw reis naar Turkije kon betalen. Verder hebt u in Bulgarije geen problemen gehad (CGVS, p. 7-8). U werkte er twee maanden in 2016 en verliet het land. Hieruit kan dan ook niet worden afgeleid dat uw grondrechten in Bulgarije niet gerespecteerd zouden worden en dat u in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zou komen." (eigen onderlijning). De concrete vaststellingen gesteund op en met verwijzing naar haar verklaringen worden door de verzoekende partij dan ook genegeerd. Zij slaagt er bijgevolg allerminst in een ander licht te werpen op het vastgestelde of hier afbreuk aan te doen. De Raad wijst er verder op dat algemene beweringen, zoals de verzoekende partij uit ter terechtzitting, niet volstaan om aan te tonen dat zij als begunstigde van internationale bescherming in Bulgarije buiten haar wil en haar persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie verkeerde dan wel bij een terugkeer dreigt terecht te komen en is op zich dus geenszins voldoende om aan te tonen dat de verzoekende partij haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie in zijn Ibrahim – rechtspraak (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a./Duitsland), waardoor de verzoekende partij haar situatie (bij terugkeer) in Bulgarije zou kunnen worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling. Zoals aangegeven in voormelde beschikking, beklemtoont de Raad dat "het aan verzoeker toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Bulgarije verleend werd, te weerleggen." Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient immers op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd, waarin de verzoekende partij met haar algemeen betoog waarin zij thans poneert dak- en werkloos te zijn niet slaagt.

Een vaststelling in dezelfde zin dringt zich op betreffende de uiteenzetting ter terechtzitting van de verzoekende partij waar zij wijst op haar psychologische problemen, en zij aangeeft dat zij bijzonder kwetsbaar is en geen effectieve bescherming kan krijgen in Bulgarije, noch kunnen de door haar overgemaakte stukken overtuigen. De verzoekende partij bezorgde de Raad op 2 februari 2022 een aanvullende nota met een medisch attest van 25 december 2021. Nadat zij ter terechtzitting een week de tijd kreeg om aan te tonen dat zij in België medische bijstand krijgt, maakte de verzoekende partij vervolgens een attest over van 17 februari 2022 waarin wordt aangegeven dat consultaties plaats hadden op 17 januari en 17 februari en waarin “PTSD + Dépression” wordt vermeld. De Raad benadrukt dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partij in Bulgarije van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, te weerleggen. De verzoekende partij dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar zij internationale bescherming geniet, *in casu* Bulgarije, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor zij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor haar toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. De verzoekende partij toont niet *in concreto* aan dat zij om redenen voorzien in de Vluchtelingenconventie geen toegang zou hebben tot of gebruik zou kunnen maken van de gezondheidszorg in Bulgarije. Volledigheidshalve kan omtrent psychische (en medische) problemen van de verzoekende partij nog worden opgemerkt dat zij geheel niet aannemelijk maakt dat deze problemen in haren hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of dat zij op basis hiervan vervolging zou riskeren. Evenmin toont de verzoekende partij middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze problemen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat de verzoekende partij zich voor wat betreft de beoordeling van deze psychische (en medische) elementen dient te richten tot de daartoe geëigende procedure voorzien bij artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

De Raad besluit dan ook dat de verzoekende partij, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bijbrengt die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven. Zij toont, gelet op hetgeen voorafgaat en de in de bestreden beslissing en beschikking gedane vaststellingen, niet aan dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor haar situatie (bij terugkeer) in Bulgarije kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Bulgarije werd verleend, kan stellen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen naar voren waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Bulgarije.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS